

4614

LA FESTA DEL ADROGUER

Ó 'LS AMORS DE LA LAYETA

SAINETE LÍRICH CATALÁ
EN UN ACTE Y TRES QUADROS, EN PROSA

ORIGINAL DE

Joan Manel Casademunt

MÚSICA DEL

Mtre. Fita

Estrenat la nit del 3 de Juliol 1895 en lo Teatro JARDÍ ESPANYOL

Preu UNA pesseta

BARCELONA 17

BIBLIOTECA DE «LO TEATRO REGIONAL.»

CARRER DE LAS CARRAS, 13, 2.ª

1895

LA FESTA DEL ADROGUER

Ó 'LS AMORS DE LA LAYETA

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of North Carolina at Chapel Hill

LA FESTA DEL ADROGUER

Ó 'LS AMORS DE LA LAYETA

SAINETE LÍRICH CATALÁ

EN UN ACTE Y TRES QUADROS, EN PROSA

ORIGINAL DE

Joan Manel Casademunt

MÚSICA DEL

Mtre. Fita

Estrenat

la nit del 3 de Juliol de 1895 en lo Teatro JARDÍ ESPANYOL.

BARCELONA

BIBLIOTECA DE «LO TEATRO REGIONAL.»

CARRER DE LAS CABRAS, 13, 2.º

1895

REPARTIMENT

Personatjes	Actors
LAYETA	D. ^a Josefa Mateu
TECLETA	» Rosa Castillo
ISABEL.	» Enriqueta Guerra
DONYA PRUDENCIA	» Assumpció Martí
ANGELETA	» Matilde Palou
MINYONA 1. ^a	N. N.
Id. 2. ^a	N. N.
UNA NOYA	N. N.
QUICO, PORTER	D. Conrat Colomer
SERAFÍ	» Emili Huerva
MANCIÓ	» Joaquim Montero
TOMÁS	» Lluís Escribá
ENRICH, MEMORIALISTA	» Joaquim Roca
PAU, TERRISSAYRE	» Secundino Gil
DON LLEÓ	» Lluís Muns
BALDIRI, CABRÉ	» Joaquim Roca
PERE, ADROGUER	» Secundino Gil
DON MARCOS	» Joseph Serrano
VIGILANT	» Joseph Banqué
MUNICIPAL	» N. Beltri
SERENO (<i>no parla</i>)	N. N.
UN XICOT	N. N.

*Coro de criadas, aprenents, soldats, pinxos, compradors
gent del poble, músichs, etc.*

*La escena en Barcelona
Dreta y esquerra, las del espectador*

Pe 'ls papers de música dirigir-se á D. Angel Guix, carrer de Tallers, 27, 2.^{on}

Aquesta obra es propietat de son autor.

D. Francisco Pérez Pol y sos representants, son los únichs encarregats del cobro de drets de propietat y ab ells deurán entendrerse y demanar lo corresponent permis las empresas y societats particulars que vulgan representarla.

Lo autor se reserva 'ls drets de reproducció, traducció é impressió.
Queda fet lo depòsit que marca la lley.

ACTE ÚNICH

QUADRO PRIMER

Un mercat vist de part de fora. Al fondo la fatxada ab porta practicable. A la esquerra una barraca de memorialista, oberta de la part que mira al públich, pera que puga véurese lo interior de ella. A la dreita una parada de terrissa.

ESCENA I

ENRICH, *en la barraca de memorialista*; PAU, *en la parada de terrissa*; *minyonas de servey que venen y van del mercat, després pinxos*; *soldats, gent del poble y després LAYETA.*

MÚSICA

CORO DE CRIADAS No hi ha vida mes bona
 ni regalada
 que la vida que 's dona
 tota criada.

Es una reyna,
fa lo que vol;
fent poca feyna
li pagan molt.
Y si 'l salari
troba poch gros,
lo necessari
sisa del tros.

Gasta y rumbeja
y tot li escau;
surt y passeija
quan be li plau.
A mans besadas
troba promés
y 'n té á vegadas
dos ó be tres.
No hi ha vida mes bona
etc.

CORO DE PROMESOS Alegre minyoneta
ja soch aquí;
de véuret ab més ganas
y més desitj.
CRIADA Ay, noy, que n' ets de pilló!
PROMÉS (No ho sabs tu prou.)
Y tu que n' ets d' hermosa!
CRIADA Ah, dolentot!
PROMÉS Qué 'm portas de la plassa?
CRIADA Remena, nov.
Tot lo que tinch ho guardo
pe 'l meu xicot.

(Remenant
los cistells.)

LAYETA Visca la gracia
y 'l bè de Dèu!
CORO Visca la reyna!
LAYETA Visca molt temps!

I

Jo só la revna
de las criadas.
só la alegría
del meu carrer;
jo á las mestressas
porto enganyadas
y soch amiga
dels senyorets.

Amigas meas
aixís va 'l mon:
mevas ó tevas,
vingan com son.

CORO Amigas meas
etc.

II

LAYETA Jo tinch de sobras
lletra menuda,
de tot sé trauren
un bon profit;
als que festejan
los porto ajuda
y, á cops, veig cosas...
que no las dich.

Amigas meas
etc.

PARLAT

LAYE. Sí, noyas, sí; lo mon es un teixit de tram-pas y d' embolichs, que no hi ha per ahont agafarlo, y nosaltres, las minyonas de ser-vey, som las que com entrém en certas in-terioritats n' estém mes *al tanto*.

MIN. 1.ª Ja ho pots dir.

LAYE. Diuhen que hi han llibres que explican las historias de per tot, ¡ves quina falta 'ns fan á nosaltres! Sense haverne fullejat may cap, sabém millor que ningú totas las historias del vehinat. No es cert?

MIN. 2.ª Per més amagadas que sigan.

MIN. 1.ª Aném, noyas? Ja es hora d' aná á rebre 'ls reganys de las nostras mestressas.

MIN. 2.ª Oy, y 'l cas que 'n fem nosaltres! Ja pots xiular...

MIN. 1.ª Qué vens, Layeta?

LAYE. No, 'm quedó, que tinch de veure á ne 'l perdut d' en Manció y dirni quatre de fres-cas.

MIN. 1.ª No li vindrán mal ab aquesta calor que fa. Vaja, adeu, noya.

LAYE. Adeu siau.

(*Surt lo coro.*)

ESCENA II

LAYETA, ENRICH y PAU, *en sos puestos després MANCIÓ*

LAYE. Ahont deu ser ara aquest estrafalari? L' hauria de haver donat á dida més vega-das! Pero aixó 'm pert á mí: 'l tenir massa bon cor. Ab una paraula dolsa fan de mí 'l que volen. (*Passeija per la escena.*)

PAU Qué no 'm vol comprar res avuy, rateta?

LAYE. Vágissen á passeig!

PAU Uy, quin génit! No 's pensi, aixís m' agra-dan á mí. Las que 'l tenen viu son las que 'm donan més ganancia.

LAYE. Ja 'm sentirá quan vinga. Ah, aquí 'l tenim á n' aquest bon mosso!

MANCIÓ Adeu, prenda.

- LAYE. Sí, 'l que sens tu es que no ho siga. Ja m' haurias dut á empenyar més vegadas!...
- MANCIÓ Aném, tot just arribo y ja m' insultas. No n' estás poch d' enfadada!
- LAYE. Y ab rahó. Te sembla á tu que son horas de venir aquestas? Si 't pensas que tinch d' estar fent la guardia esperant á *mi señor*, vas molt errat de comptes.
- MANCIÓ Dispénsam, noya, no he pogut venir avans.
- LAYE. Per las feynas que tu tens de fer!...
- MANCIÓ Ja ho sabs. No es culpa meva. Aixó 'l govern.
- LAYE. Qué te que veure 'l govern ab que tu trevallis ó 't passejís fent lo dropo tot lo sant dia?
- MANCIÓ Veurás, molt senzill. Com que no manan los meus, no tinch feyna.
- LAYE. Y quins son los teus?
- MANCIÓ Los de las *huelgas*.
- LAYE. Ja; tu voldrías que 't donguessen feyna los que la fan parar.
- MANCIÓ Ja veurás: feyna, no; *acupació*. Ja me 'n van dar una vegada, pe 'l primer de Maig.
- LAYE. Y qué feyas?
- MANCIÓ Passeijá rambla amunt, rambla avall y fer ganyotas als de policia. Pero va durar poch. Se va arreglar la cosa y vaig tornar á quedar en vaga.
- LAYE. Com de costum.
- MANCIÓ Veurás, jo tinch dignitat y soch incapás d' admetrer feyna dels que no pensen com jo. Qu' es culpa meva que 'ls meus no remenen las cireras?
- LAYE. Quin gandul n' hi ha de tú!
- MANCIÓ Aixó no ho digas ni en broma. Be, qué 'm portas avuy, aixerida?
- LAYE. Lo que jo t' hauria de donar...
- MANCIÓ Alguna de las tevas. Vet aquí 'l que sou vosaltres. Quan veyeu que un hom us porta afecte...
- LAYE. D' aixó te 'n prevals, estrafolari.
- MANCIÓ Qué hi ha aquí de bó? (*Obrint lo cistell.*)
- LAYE. Té, pren un xich de fruyta. No, aquesta no, que no es tan bonica: déixala pels amos.
- MANCIÓ Si ets lo mes salada! Sempre ho dich jo: no n' hi ha cap com la Layeta. Y qué no 'm donas res per tabaco?

- LAYE. No sé si tinch menuts. (*Ramena 'ls diners.*)
- MANCIÓ Ja 't tornaré 'l cambi un altre dia. O sino, mira, aixís n' hi haurá pel Fólis. (*Pren una moneda.*)
- LAYE. No, espera; que fora massa.
- MANCIÓ Tu ray, que ja sabs fer comptes... Y després, no' dius que son tan ríchs los teus senyors?
- LAYE. Si vols que 't diga la vritat, no sé que me 'n pensi. Per un costat ho crech, perque rumbejan molt; pero, per altre, veig que venen comptes y no 's pagan y ab aixó del primer pis y principal, fan uns embolichs que, com no vinga ben aclarida la cosa, resulta qu' ells son primer pis pera pendrer lo que portan y no ho son pera pagar quan n' es l' hora.
- MANCIÓ Ja no m' agrada tant aixó.
- LAYE. Be, veurás; á mí con tal que 'm paguin la soldada...
- MANCIÓ Y aquesta la cobras.
- LAYE. Més ó menos tart. Be ho sabs tu prou, que no me la deixas may portar á la caixa d' orros.
- MANCIÓ Y qué 'n traurias! Tonta! Si á n' allí s' hi floreixen los diners. Val más que rodin.
- LAYE. Prou que rodan, cuydanten tú.
- MANCIÓ Y aixís ha de ser: que menji tothom! Oy! ara que parlo de menjar; te convido á pendre una nata, ab fulla, pagant tú, s' enten, perque jo, fins que pujin los meus...
- LAYE. Aixó sí que no pot ser. Es massa tart.
- MANCIÓ No sé l' hora qu' es, perque fa temps que tinch lo rellotje á l' hospital, pero pera menjar totas las horas son bonas.
- LAYE. Pero jo faria tart.
- MANCIÓ Bah! Cinch minuts més, cinch minuts menos, no vindrá d' aquí. Digas que 'ls revisors t' han entretingut.
- LAYE. No hi val aixó ab la mestressa. Ja sab que aixó sols succuheix quan hi han *concejals* nous, qu' encara no s' han franquejat ab los de la plassa.
- MANCIÓ Be, empecat qualsevol cosa y aném á la xacolateria.
- LAYE. Aném, pero enllestim.
- MANCIÓ Jo hi so pel gust d'estarme ab tú un ratet més.
- LAYE. Ja t' entiendo. (*Surten per la dreta.*)

ESCENA III

ENRICH, PAU, *en sos puestos*, ISABEL *y una noya*

- NOYA (*Presentant un paper d' agullas á Isabel, que entra pel foro.*) Qué vol agullas?
- ISAB. No, noya. (*La noya entra en lo mercat.*) Veyam si estará desocupat? Sí, ja he tingut prou sort. (*Se dirigeix á la barraca del Enrich.*) Bon dia.
- ENR. En qué puch servir-la?
- ISAB. M' hauria d' escriure quatre mots de lletra.
- ENR. Tants que vulga.
- ISAB. Las cartas pera la familia ja me las escriu lo senyoret de casa, qu' es un jove que té molt... d' alló; pero 'n tinch d' enviá una á un cosí, qu' es á la Habana, qu' estém promesos, y com es d' amor necessito que m' ho penetrin més.
- ENR. Ja la entench. Segui, si es servida. (*S' assentan.*)
- ISAB. Vull que la carta siga molt dolsa.
- ENR. En compte de *arenilla* hi posarém sucre; qué li sembla?
- ISAB. Qu' es plaga!
- ENR. Ja está la fetxa. Digui.
- ISAB. *Mi muy querido Pepet, cabo.*
- ENR. Cabo 's diu?
- ISAB. No, es qu' es militar y es cabo, y vull donarli 'l tractament.
- ENR. Ja.
- ISAB. Aixó no vol dir que no 'ns estimém. Més que 'ls *amantes*. Ja m' ho deya ell sempre, que jo era la seva Isabel; perque jo 'm dich Isabel.
- ENR. Per molts anys.
- ISAB. Y ell, com se deya, que no me 'n recordo?
- ENR. Quí, 'l cabo?
- ISAB. No; l' *amante*, 'l de Teruel.
- ENR. Ah! Marsilla.
- ISAB. Just! Donchs ja li pot posar qu' ell será lo meu Morcilla.

ESCENA IV

*Los mateixos, ANGELETA, TECLETA, SERAFÍ
després un comprador*

ANGE. Sembla que tingas por, que miras per tot tan esvarat.

SER. No, por precisament no, pero una cosa que s' hi assembla. Es que avuy he somiat que la teva mare 'm donava una pallissa y devegadas los somnis... resultan veritats.

ANGE. Quina tontería!

SER. Ay, Angeleta! Es que la teva mare es molt capassa d' aixó y molt més.

ANGE. Tu no la estimas á la mamá.

SER. No, si t' haig de ser franch, lo qu' es aixó si que no.

TEC. (Vaya uns papers que ha de fer una devegadas!)

(Surt lo comprador y 's dirigeix á la parada de plats y ollas. Quedan formant tres grupos: lo comprador y Pau á la dreta, Serafi, Angeleta y Teclata, un poch apartada, al mitj y Enrich é Isabel, á la esquerra, en la barraca.)

ISAB. (A Enrich.) Pósilí: ta quiero y ta raquiero.

ENR. Ja li hem posat tres cops.

ISAB. No hi fa res, tornemhi. Aixó may cansa: quan més s' hi torna més agrada.

ENR. Tornemhi donchs.

SER. (A Angeleta.) Jo sol ab tú aniria molt bé, pero ab la vella al mitj no hi passo.

ANGE. (Ab carinyo.) Serafi!

SER. Angeleta meva!

PAU (Al comprador.) Es un topí de primera, ja se 'l pot mirar.

ISAB. (Dictant.) Pienso cuan tí de dia y de noche.

PAU (Al comprador.) Y ab poch foch se calenta, que es una ventatje.

ISAB. (A Enrich.) Pósilí que per ell será lo meu amor.

PAU Ja hi pot ficar lo que vulga, que tot hi cap.

ENR. Qué més?

ISAB. Que si 's casa ab mi será lo duenyo del meu cor.

PAU Li donaré quasi de franch.

- SER. No 'ns estém parats aquí, perque es massa vist y tinch por...
- ANGE. Ets un xich massa cobart, tan mateix! Has de tenir més nervi, més energia.
- SER. Fora d' aquí, tot lo que vulgas. Aquí tinch por de la teva mare, no hi puch fer més.
- ANGE. Aném, aném.
- PAU (*Al comprador.*) Cregui qu' es una ganga lo que se 'n porta.
- TEC. (*Apartada.*) Y seguim aguantant la capa. Valga que hi cau alguna coseta de 'n tant en tant. (*Surten Serafi, Angeleta y Tecleta pel foro.*)
- ISAB. (*A Enrich.*) Ah! Y pòsili que cuydado ab las negras, perque si jo sé que 'm falta, á la primera carta li enviaré un parell de bofetadas que no li anirán mal.

ESCENA V

ISABEL, ENRICH, *en la barraca;*

PAU, *en la parada;* TOMÁS y MANCIÓ

- TOMÁS (*Veyent que Tecleta entra en lo mercat.*) Sempre ab aquell parell de micos! Las minyonas no haurían de volerhi anar á la plassa acompanyadas. No 'ns en porta pochs de perjudicis aquesta costum! (*Disposantse á seguir á Tecleta.*)
- MANCIÓ Alto, noy.
- TOMÁS Ets tú! Qué hi ha de nou?
- MANCIÓ Qué vols que hi hagi! Qu' estich molt mal de xexa y que ja es hora de que fem alguna cosa.
- TOMÁS Negoci? Vinga; pero que siga segur, perque l' última vegada no 'm vaig sentir tant de los quinze dias de estar á la sombra com de la llisada que 'm van regalar al atrapar-me y gracias que ningú va declarar y que untant las rodas vaig eixirne barato...
- MANCIÓ No sempre han d' esguerrarse 'ls negocis.
- TOMÁS Be, digas, qué has filat tu?
- ENR. (*Dant la carta á Isabel.*) Aquí la tè y li asseguro que si aquesta carta no l' encent com un misto, ja pot dir qu' es de pedra 'l seu xicot.

- ISAB. Qué ha de ser de pedra! Pero ja es bo que la carta siga ardent, perque com ha de passar tanta aygua si no fos aixís arribaria tota aygualida. Bueno, aquí te 'l compte y cap al correu. (*Pagant.*)
- ENR. Está molt bè. Estiga boneta.
(*Surt Isabel.*)

ESCENA VI

ENRICH, PAU, *en sos puestos*; MANCIÓ,
TOMÁS, *després* D.ª PRUDENCIA

- MANCIÓ No pot estar més ben combinat. Ocasíó, temps, seguritat... tot. Sols una cosa 'm desagrada.
- TOMÁS Qué?
- MANCIÓ Que tinch por que no 'ns enduguém mico. Que no siga tan gras lo gall com convindria.
- TOMÁS Vols dir?
- MANCIÓ La Layeta dupta y ja sabs que te 'l nas fi.
- TOMÁS Pero ella sab?...
- MANCIÓ Vols callar, home! Ella baixará á ballar, perque l' adroguer, que 's diu Pere, celebra la vigilia del seu sant y nosaltres...
- TOMÁS No digas més.
- PRU. Veyam si 'ls trobaré. Qu' ells son aquí no 'n tinch cap dubte, pero aixó es tan gran... La minyona del tercer pis m' ho ha contat ab tots los ets y uts. Y després dirán que son xafarderas las minyonas!
- PAU Qué vol una cassola, senyora?
- PRU. Un dimoni fregit, vull.
- PAU No 'n vench d' aixó.
- PRU. Si 'ls atrapo! No anirán á Roma per la penitencia. (*Passeija agitada.*) Quí sab! Pot ser aquest sabria darmen rahó. (*Dirigitse á Pau.*) Escolti: ¿que hauria vist una minyona, acompanyada de una noya jove, acompanyada de un mico...
- PAU Uy, que acompanyants! Ni una professó!
- PRU. Bè, contesti á lo que li demano.
- PAU (*Rient.*) Una minyona diu! Si aquí no 'n passan de minyonas!
- PRU. Desvergonyit!
- PAU Senyora!

- PRU. Sápiga que de mí ningú se 'n burla.
 PAU Perdoni, donya Pretensions.
 PRU. No 'm moteigi. Me dich Prudencia, ho sent?
 PAU Ningú ho diria.
 PRU. Mes tonta jo de rebaixarme ab certa gent.
 Veyám si 'ls trobo per dins. (*Entra desafortada en lo mercat.*)
 PAU Cuydado no 's desboqui, donya Prudencia.
 MANCIÓ Quedas enterat?
 TOMÁS *Currienta*, no taltaré.
 MANCIÓ Y muxoni.
 TOMÁS No tingas por que m' en vagi de la *muy*; sé lo que m' hi va.
 MANCIÓ *Alanta*, donchs.
 TOMÁS Jo 'm quedo perque espero á la meva.
 (*Surt Manció.*)

ESCENA VII

ENRICH, PAU, *en sos puestos*; TOMÁS, *en lo fondó*;
 SERAFI, ANGELA y TECLETA, *per la esquerra*

MÚSICA

- SERAFÍ Ay, Angeleta meva!
 ANGELETA Ay, Serafi!
 SERAFÍ Ay, quàn serém felissos!
 ANGELETA Ay, ja ho pots dir!
 TECLETA Ay, qui aixís pogués veure
 al meu Tomás!
 TOMÁS (*Avansant*) Ja 'm tens aquí, Teclata.
 TECLETA Fuig, que 't veurán.
 SERAFÍ (*A Angeleta*) Jo t'estimo,
 jo m' arrimo,
 jo sens tu res no puch fer.
 ANGELETA Jo 't voldria
 tot lo dia,
 fins de nits si pogués ser.
 TOMÁS (*A Teclata*) Ay, pitera!
 sandanguera,
 qui 't pogués arregar!
 TECLETA Ay, quin pilló!
 Tens més brillo!
 mes de tu no 'm puch fiar.
 SERAFÍ Ay, Angeleta meva!
 ANGELETA Ay, Serafi!
 SERAFÍ Ay, quàn serém felissos!
 ANGELETA Ay, ja ho pots dir!
 TOMÁS Ay, Tecla de ma vida!
 TECLETA Ay, Tomaset!
 TOMÁS Ay, si tu m' escoltessis!
 TECLETA No n' hi ha de fets.

ESCENA VIII

Los mateixos, D.ª PRUDENCIA, foro

PARLAT

- PRU. Ja ho he dit que 'ls trobaria aquí. Pillos!
(*Empren als nuvis á castanya seca.*)
- SER. Ay, la sogra! (*Se tira damunt de la terrissa.*)
- PAU (*Esparat.*) Qué fa!
- TOMÁS (*Rient.*) Vaya un modo de triar la mercancia!
- PRU. (*A Tecleta.*) Y tu, descarada, que aixó comportas...
- TEC. (*A Angeleta.*) Aném, aném.
- ANGE. Pobre Serafi! (*Surten fugint Ange. y Tec.*)
- PRU. (*Seguintllas.*) També n' hi haurá per vosaltres.
- TOMÁS Quin sargento n' hi ha d' aquesta dona!
- PAU (*A Serafi que s' aixeca.*) Ara contarem lo que m' ha trencat.)
- SER. (*Rasantse la butxaca.*) Y després dirán que 'ls somnis enganyan!

QUADRO SEGÓN

Entrada d' una casa del Ensanxe. Lo portal á la dreta; lo comens de la escala á la esquerra. En lo mur del fondo lo kiosco del porter ab tots los trastos de ataconador: vetllador, botas, etc.

ESCENA I

TECLETA y ANGELETA, després QUICO

- (*Tecleta y Angeleta atraressan la escena sense pararse, venint del carrer y enfilant la escala.*)
- ANGE. Ja 'ns ha perdut de vista.
- TEC. Massa que 'ns trobará en sent á casa.
- ANGE. Pobre Serafi! (*Pujan.*)
(*Surt Quico, un xich geperut, ab devantal de ataconador, venint del carrer una mica alegre.*)

CANT

I

QUICO

Hi ha gent que s' hi capfica
quan las cosas no van bè,
tan si 'm ponen com no 'm ponen
jo estich sempre lo mateix.
Qué 'n traurém d' amohinarnos
si 'l qu' es fet no te remey?
A las penas punyaladas
y als disgustos, ví del sech.
Qui s' hi amohina
pitjor per ell;
¡visca la broma
y 'l bon vinet!

(Canta y balla.)

II

Vaig casarme y la costella
va morirsem tot seguit,
jo que sí, vingan un' altre,
que lo nou cura lo antich.
La segona y la tercera
varen fe 'l mateix camí:
jo á la esquena tot m' ho tiro
y de mals de cap me 'n rich.
Qui s' hi amohina
etc.

III

Tan si son los blanchs que manan
com si manan los vermells,
jo faig la mateixa vida
y no 'm cuydo del govern.
Si tinch pa sech me 'n faig sopas,
si no 'n tinch no me 'n puch fer,
qu' ells no 'm posan lo pa á taula
ni umplirán mon porronet.
Qui s' hi amohina
etc.

PARLAT

QUICO

Filosofía, com diu lo senyor mestre del primer pis, *filosofía* y pega, vet' aquí tot lo que necessito. La *filosofía* pera mí, la pega pera las sabatas. No, y lo qu' es de pega no me 'n falta: fins pera mí y tot n' hi ha. Que voleu més pega que enviudar tres cops! Y lo que son las cosas! totas las donas van morir per lo mateix: per la boca. La primera per massa menjar. Va ferse un tip de neulas que no las va pahir. La segona per

massa beurer: anant á nadar. Sempre ho dich jo que l' aygua dona mals resultats. Y la tercera per massa enrahonar. Estava sempre que-trich que-trach, que-trich que-trach, com una guatlla, buscantme rahons y... un dia li vareig tirá una forma... y aixís va callar. Veurém la quarta... Si un hom s' hi capfiqués!... *Nada*, Quico, *filosofia* y fora. Aném á posar talons á n' aquell parell. No ho sé; 'm sento avuy unas pocas ganas de trevallar. Deu ser una malaltía aixó. Oh, y que m' hi hauria de posar esmena perque fa molt temps que 'm dura.

ESCENA II

QUICO, D.ª PRUDENCIA y *després un xicot*

PRU. (*Tota sofocada.*) Quin tip de correr m' han fet fer!

QUICO Bon dia, donya Prudencia.

PRU. Qué ja han entrat aquellas bonas pessas?

QUICO Quínas pessas?

PRU. La meva filla y aquella poca vergonya de la Tecleta.

QUICO (Uy, uy, uy, quins vents corran!)

PRU. Aquella que vosté 'm va recomenar tant. Ja l' hi dich jo que ha sortit bona!

QUICO No li agrada? Veliaquí 'l que son las cosas. A mí tanta pesa que 'm faría.

PRU. Donchs casis'hi y tindrà una bona alhaja.

QUICO Ella volgués. Fora la quarta.

XICOT (*Desde la porta, y fugint.*) Mata-donas!

QUICO (*Anant fins á la porta.*) Desvergonyit! (*Tornantsen.*) No las he vistas passar. Es cert que hi tingut d' anar aquí aprop pera una diligencia...

PRU. Sí, á la taberna.

QUICO Senyora!

PRU. Aixís es com vosté vigila y aixís es com aquell mico veu á la Tecleta y li dona recadets pera ma filla.

QUICO Donya Prudencia!

PRU. Ja sé jo qui es vosté; y també ho sabrá 'l procurador quan convinga. (*Puja la escala.*)

ESCENA III

QUICO

QUICO Senyora! Mireu que n' hi ha un feix d' aquesta dona! Quín modo de desacreditar á las personas! Y la que més hauría de callar de la escala, perque 'l procurador sab prou lo que li costa d' arrañcarli 'ls lloguers. Y á mí que 'm dona perque vigili ó deixi de vigilar! Una pesseta per Nadal, quan li porto las bonas festas; que ja me 'n faig més de la cartulina. Si m' hi hagués d' enfundar! En cambi 'l promés de la noya me dona de 'n tant en tant pera que puga posar oli á las frontissas del canyó. Pobre jove si arriba á casarse! Ja haurá ben tret la grossa de Madrid sense assentarshi. Y sino que ho diga don Lleó. Pobre marit! Aquest sí. que sab lo qu' es passá 'l purgatori en vida. Malaguanyada vara de freixa! Pero si es tan manso...

ESCENA IV

QUICO y D. LLEÓ (*Per la escala*)

QUICO (Uy! parlant del llop...) Bon dia tinga don Lleó. Vosté ja se 'n va á dar la volteta.
LLEÓ Sí; es lo mellor que puch fer. Aixís un se distreu... (Y no fa mala sanch á casa.)
QUICO Y aixís s' agafa gana per' dinar. Jo no sé pendre un trist rosegó de pá sino estiro primer las camas, tan sols siga fins á la cantonada del carrer.
LLEÓ (Sí, fins á la taberna.) Estiga bó. (*Surtint.*)
QUICO Que li vaja bé. Pobre senyor! A mí no m' enganya; no es pas pera estirar las camas pera lo que surt: per no estar ab aquella fiera. Aquest matrimoni fa com los catúfols de una cinia, que quan l' un puja l' altra baixa.

ESCENA V

QUICO, TECLETA y després un xicot

TEC. (*Cridant á la escala.*) Sí senyora, y ab molt gust que me'n aniré. (*Pausa.*) La trapassera y descarada ho será vosté.

QUICO Qué 't passa, Tecleta?

TEC. (*Avansant.*) Que ja 'm pot buscar amo. Pero que siga una casa corrent y no com aquesta. No hi estich feta á servir bruixas. Uix! Ahont va alló! Si es mes dolenta que 'n *Ravachol* del Parque. M' ha tret de casa!

QUICO Y aixó, qué n' hi has feta alguna de grossa?

TEC. Per protegirli la familia. Veji com agraeix los favors.

QUICO Si no se 'n poden fer de favors á certas personas.

TEC. Ha vingut á sorprendrens á la plassa. Ves, qué hi ha de aná á fer ella á la plassa!

QUICO Sí, aquesta dona 's fica sèmpre en lo que no 's deuría ficar.

TEC. Y m' ha ataconat á ne 'l pobre senyoret...

QUICO Ataconadora! Es á dir que fins me fa la competencia! Heu vist!

TEC. Be, qué 'm buscará una bona casa?

QUICO Tot lo que vulgas. Y si vols deixar de servir y viure de renda, cásat ab mí.

TEC. Ab, vosté! ja, ja, qu' está de broma!

XICOT (*Desde la porta fugint.*) Mata-donas!

QUICO (*Correnthi.*) Ah, pillet!

TEC. Ja avisaré també á l' adroguer, per si me 'n sab alguna.

QUICO Ara me 'n vaig desseguida á donar veus... y de pas remullaré la boca, perque de tant parlar la tinch tota seca. (*Surt.*)

ESCENA VI

TECLETA y LAYETA

TEC. Si vejés á ne 'n Tomás, ara mateix me 'n duya 'l mundo.

LAYE. (*Baixa la escala, cantant.*) *Dónde vas cuan menton de Melilla?* Hola! Tecleta.

- TEC. Ditxosa tú, que pots cantar, 's coneix que 't van be las cosas.
- LAYE. Qué no t' hi van á tú?
- TEC. Busco casa.
- LAYE. Y aixó t' amohina? Si n' haurias d' estar contenta de sortir de aquell infern.
- TEC. Si no fos per la vella! Lo senyor es un pasta d' agnus y á la noya li he posat afecte.
- LAYE. Mal fet; no se 'n pot posar á ningú, porque 't lligan la voluntat. Ja no serviria á n' aquesta casa jo, si no fos pel senyoret. Res, debilitats. Com veig que la senyoreta las hi fa tan grossas com pot, m' interesso per ell. Res de mal, sabs?
- TEC. Vols callar!
- LAYE. Y la vritat es que també faig tot lo que vull. Ell m' ho deixa tot á la meva má y com la senyoreta no es may á casa..
- TEC. Y com consent ell que la dona fassi aixó?
- LAYE. No 't dich que 'l porta enganyat? Ab la tapadora de ser una cosa que manifestasseixen las senyoras, fa 'l que vol y tot lo dia roda. Juntas, conferencias, visitas, qué sé jo! Dèu ho sab las visitas que deu fer!
- TEC. Ja 't dich jo que no n' hi ha un pam de net. Ara mateix ni sabré m' ahont ficarnos las pobres minyonas de servey.
- LAYE. Sí, perque aixó compromet lo nostre bon nom. La gent no mira lo que una es, sino allá ahont s' está; y si la mestressa es dificultosa pensan que també ho ha de ser la minyona; y una 'n val de menos!
- TEC. Ja ho pots dir. Valga que perxó may falta qui 'ns aprecia y tinga confiansa en nosaltres.
- LAYE. No faltaria més. Bo fora qu' en Manció no tingués confiansa en mí, quan li tinch dadas totas las probas que podia darli.
- TEC. Y aixó un hom ho agraxeix.
- LAYE. Y sino, pitxor pera ell. A ne 'l seu puesto un' altre. No sé si ho sabs: jo tinch un cor que tots m' hi caben.
- TEC. Ben mirat ja es lo millor.
- LAYE. Ah, sí; noya, sí! No t' hi enfundis. Mira, lo pendre promés, es com qui agafa ballador. Si hi trobas gust veshi ballant balls; si no, en acabat lo ball un' altre.

- TEC. Oy! Santa paraula; ara que parlas de ball. Be baixarás aquesta nit al del adroguer.
- LAYE. Encara que 'l cel s' enfonsés. Tot seguit que 'm deixin sola. Y tú?
- TEC. Jo, com que ja estich despedida, faré 'l que voldré. Tot aixó hi hauré guanyat. Crech que 'm cridan. (*Anant cap á la escala.*) Si. Qué voldrá ara aquella bruixa? Adeu. (*Puja la escala.*)
- LAYE. No t' hi encaparris.

ESCENA VII

LAYETA y después SERAFÍ

- LAYE. Malaguanyada qui s' hi fa mala sanch pels amos. Si 's pensan que som negres. Si algun dia arribo á ser senyora ja 'm revenjaré, Ja cal que vagi dreta la que 'm vulga servir.
- SER. (*Embolical de cara.*) Si tingués la sort de veure á la minyona!... Ah, es vosté, Layeta?
- LAYE. Ay, no 'l coneixia! Qué té mal de caixal?
- SER. Sí, mal de caixal; mal de sogra. Donya Prudencia que tantost me mata.
- LAYE. Qué diu ara?
- SER. Si alló es una fiera! Quantas n' hi ha al *Parque* que hi son ab menos dret qu' ella.
- LAYE. Y donchs qué li ha fet?
- SER. M' ha *encassolat* com si fos un gall que portan al forn. Tinch tota la cara plena de talls y la butxaca vuyda de tres duros que ha costat la trencadissa. ¡Tres duros de plats y ollas!
- LAYE. Pobre senyoret! Jo 'ls hi taria pagar.
- SER. Oh! ja penso ferho; sino ab diners, ab dinadas. Escolti: me volgués fe un favor... Qué no 'm podria avisar á la Tecleta que jo soch aquí pera que baixés un moment?
- LAYE. Tot just ara se 'n acaba d' aná á dalt.
- SER. Es que ab tot tinch desgracia.
- LAYE. Oh! ja baixará. Ara ray que pot ferho quan vulga. L' han despedida.
- SER. Será també per culpa nostra. Ja m' ho temia. Y cóm ho faré jo ara sens ella?
- LAYE. Procuri entendres ab la nova que prenguin.
- SER. Ja faré 'l que hi sápig.

- LAYE. Nosaltres ray que may sabem dir que no.
SER. Si totas fossin com vosté!
LAYE. Jo no puch veure patí á ningú. May nego cap favor quan me 'l demanan.
SER. Aixís m' agrada.
LAYE. Ara pujaré al pis y pel celobert li avisaré la Tecleta.
SER. Li estimaré molt.
LAYE. Escolti: ¿no diu que 's vol venjar de donya Prudencia?
SER. Sí.
LAYE. Per qué no fa una cosa?
SER. Quina cosa?
LAYE. Robarli la noya.
SER. Apreta!
LAYE. No la estima?
SER. Ja ho crech que la estimo!
LAYE. Donchs aixís acaba de un cop y ja veurá com no li posa obstacles al casori.
SER. Pero aixó es molt fort.
LAYE. Ah! Jo soch partidaria de las cosas fortas. O á fora ó á dins. Acabar prompte.
SER. Pero donya Prudencia 'm mataria.
LAYE. Bah! Ríguissen.
SER. Sí, me 'n puch riure! Miris com m' ha posat avuy.
LAYE. Un altre dia no ho farà.
SER. Sí, ho farà pitjor.
LAYE. Y vosté es home?
SER. Penso que sí, pero no m' atreveixo.
LAYE. Vaja, ánimo.
SER. Y ella voldria deixarse robar?
LAYE. Vosté li demana y veyám que hi diu.
SER. Sí que li demanaré. Y cóm se podria fer la cosa?
LAYE. Molt fàcilment. Miri, aquesta nit hi ha ball al carrer, la noya á l' hora d' aná al llit se vesteix com la minyona y se 'n baixa ab ella al ball sense que ningú se 'n adoni.
SER. Ben pensat.
LAYE. Allí hi seré vosté y entremitj de la confusió del ball se l' emporta.
SER. Ben pensat, ben pensat. ¿Y després?
LAYE. Home, després... aixó son cuydados seus.
SER. M' agrada 'l plan. Ho proposaré á l' Angeleta. Ay, quan li agrabeixo 'l consell! De bona gana li faria una abrassada.

- LAYE. Miréusel, lo curt de génit!
SER. Es que estich molt cremat ab donya Prudencia.
(*Se senten las esquellas de las cabras.*)
LAYE. Ara baixará la Tecleta. Veu, ni hi ha necessitat de que puji á avisarla.
SER. Cóm ho sab?
LAYE. Li portan la llet.

ESCENA VIII

Los mateixos, BALDIRI y després TECLETA

(*Baldiri truca dos pichs á la porta. Durant tota la escena se anirán sentint algunas esquellas de las cabras.*)

- SER. (*Apart.*) (Robarla! Ja fa home. Será una llissó pels companys, que 's riuhen de mí y 'm diuhen gallina mullada.)
LAYE. Cóm va aixó, Baldiri?
BAL. Com sempre. Disposat á servi á las noyas macas.
LAYE. Qué 'n coneix moltes?
BAL. Cap com vosté.
LAYE. De veras?
BAL. Y tan de veras! Com que si vosté volgués aviat estariam entesos!
LAYE. Sí? Qué 'm conta!
BAL. Llet y cabras, tot li donaria y cap á cal rector... y trona avall.
LAYE. Ay carat de Baldiri!
BAL. Be, qué no vol pendren un porronet?
LAYE. No, avuy no 'n necessito.
SER. Tecleta!
TEC. (*Baixant la escala.*) Ay, es vosté?
SER. Sí, ja ho veu; fet un sant Llátzer per la seva mestressa.
TEC. Ja no m' ho es.
SER. Ja ho sé. Perxó que avans no se 'n vaji voldria que 'm fes un favor.
LAYE. (*A Tecleta.*) Porta 'l jerro, que mentres parreu te 'l faré umplir. (*Pren lo jerro y va al costat de Baldiri.*)
SER. Voldria robar á la Angeleta.
TEC. Qué diu ara?

- SER. Sí, aquest vespre; á l' hora del ball. Ja ho hem combinat tot ab la Layeta. Ella li explicarà. Si la Angeleta consent, aquesta nit serà meva.
- TEC. Qué atrevit se 'm torna!
- SER. És que 'm vull venjar de la sogra. *La venganza es muy sabrosa.*
- TEC. Tira peixet! Y d' aquest modo més.

ESCENA IX

Los mateixos, QUICO una mica més alegre

MÚSICA

QUICO	Qui s' hi amohina
pitjor per ell;
visca la broma
y 'l bon vinet!
LAYETA	Ay, Quico, Quico!
QUICO (<i>Quadrantse</i>)	Qué s' ofereix?
BALDIRI	Qu' estém alegres!
QUICO	Ara va be.
Las camas me ballan
y tinch més dalit
que quan era jove.
BALDIRI	Miracles del vi.
SERAFÍ	Si logro casarme
ingrat no seré:
fé a tots los prometo
un bon regalet.
TECLETA	Que surti ab la seva.
LAYETA	Que tot vaji bé.
BALDIRI	Que 's casi ben prompte.
QUICO	Que visca 'l promés!
TOTS	Ay, quina broma
que havém de fer!
Quina gatzara
si tot surt bé!
TECLETA	Donya Prudencia
tindrà un tropell.
LAYETA	Y tots nosaltres
nos en riurém.
BALDIRI	Quina enrabuada!
QUICO	Prou se 'ns fereix!
SERAFÍ	Si acás reventa
no hi perdrém res.
TOTS	Ay, quina broma!
etc.
- (*Ballan formant rodona y Quico al mitj.*)

ESCENA X

Los mateixos y D.ª PRUDENCIA

PARLAT

PRU. (*Sortint per la escala y empaytantlos á tots.*)
Ja m' ho havia figurat. Pillo!

SER. La sogra!

TEC. y LAYE. La vella!

QUICO y BAL. La fiera!

(*Escapan tots corrents: Serafi y Baldiri pel carrer, Tecleta y Layeta escalas amunt, seguidas de donya Prudencia; Quico queda rient y surt cap al carrer.*)

QUADRO TERCER

Carrer del ensanxe. Las casas al fondo. A la esquerra, formant cantonada, una taberna; al mitj, botiga de adroguer; després entrada, qu' es la porteria del quadro anterior. Altres botigas si hi ha espay. Devant de la adrogueria hi haurá ball; lo tablado dels músichs, fanals de colors, banchs, etc. Es de nit.

ESCENA I

MANCIÓ, TOMÁS, ISABEL, PERE, *criadas pinxos, aprenents, gent del poble y músichs*

(*Al comensar lo quadro estarán ballant tots, menos Pere que posat en lo llindar de la adrogueria, presenciara com ballan. En la taberna hi haurá un grupo de gent del poble sentats y bebent, y un tocant la guitarra. Los músichs en lo tablado.*)

MÚSICA

CORO

Sant Joan y sant Pere,
sant Pere y sant Joan,
son nits senyaladas
que cal celebrar.
Vóltala, noya,
torna á voltar;
vóltala sempre;
no 't cansis may.

(*Al acabar lo coro para 'l ball.*)

PARLAT

- PERE Ara va be, noyas. Y tornarhi desseguida. Ja que 's fa 'l gasto aprofitarho. No hi fa res que gasteu la alfombra; l' Ajuntament paga.
- ISAB. Ben dit. Visca 'l senyor Pere!
- TOTS Visca!
- PERE Jo ja us convidaria á refrescar, pero conech que no es aixó de lo que teniu ganas, sino de ballar; y, després, no vull que 'ls altres adroguers se pensin que 'ls dono llissons.
- ISAB. Es clar.
- PERE Qui vulga refrescar ja pot ferho, pagant ell, á la taberna.
- MANCIÓ (*Adelantantse ab Tomás.*) La Layeta no baixa y ja deu ser tart: he vist passá 'l sereno.
- TOMÁS Ja 't diré l' hora: las onze. (*Mirant lo rellotje.*)
- MANCIÓ Y aixó, qué tens rellotje?
- TOMÁS Avuy n' hi fet un; pero n' estich descontent; m' atrassa. Prou atrassat que vaig jo perque ell m' hi ajudi. Lo portaré á dispesa.
- MANCIÓ Si no haurán sortit los senyors?
- TOMÁS Hem de assegurar-nosen.

ESCENA II

*Los mateixos, QUICO, VIGILANT
y després LAYETA*

- (*Lo Vigilant ve de la dreta y 's troba ab Quico que surt de la entrada.*)
- VIG. Qué ja tanquém?
- QUICO No encara. Avuy, que tot se bessi. Tothom ha de contribuir al esplendor de la festa.
- VIG. Lo qu' es animació no falta.
- QUICO Y lo que 'ns hem de animar encara! Déixam aná á dir quatre paraulas aquí al costat.
(*Atravessan la escena ab lo Vigilant, y Quico entra á la taberna. Grans riallas.*)
- TOMÁS (*A Manció.*) Ja tenim la porteria libre.
- MANCIÓ Ah! Ara ve la Layeta.
- TOMÁS Fesla cantar. (*Layeta surt de la entrada.*)

- MANCIÓ (*A Layeta.*) Alsa amigo, cansonera. Tant estàs pera empolaynarte?
- LAYE. No, noy, ja ho sabs: la Catedral no necessita adornos.
- MANCIÓ Com has trigat tant.,.
- LAYE. Es que hi tingut feyna.
- MANCIÓ Y aixó, qué no han sortit los senyors?
- LAYE. No 'n fa poch de temps que son fora! Pero he tingut feyna ab la Tecleta, perque duch un assumpto entre mans... ja t'ho explicaré una altra estona. Aném á ballar ara.
- TOMÁS (*Acostantse.*) Y la Tecleta que no baixa?
- LAYE. Encara 'n te per un ratet.
- MANCIÓ (*Apart á Tomás.*) Ara es la hora.
- TOMÁS (*A Manció.*) Jo hi comenso á anar. Vina tú.
- MANCIÓ (*A Tomás.*) Tot seguit que puga.
(*Manció y Layeta s' agafan de mans y 's barregen ab los del ball. Tomás entra á la escala.*)

ESCENA III

Los mateixos, menos TOMÁS, y SERAFÍ

- SER. (*Sense aná embolicat de cara, pero senyalat.*)
Ja fa més de una hora que rodo per aquí. Qué deuen fer? No veig á ningú... Estich emocionat. Aixó de robá una noya impressiona. Be, com es la primera vegada que m' hi trobo... Quan n' hagi de robá un' altra ja hi estaré més fet. Ah! Allí hi ha la Layeta. Tal vegada ella sabría... Si pogués parlarli... Malvinatge! Ara 's posa a ballar.
(*Ball, als pochos compasos se senten crits en la taberna de «Que canti, que canti; que canti l' adroguer». Pere canta acompanyant ab la guitarra y picaments de mans del coro.*)

MÚSICA

1

- PERE Pescador era sant Pere,
y miracles feya en gran
pero 'l gran miracle fora
qu' en ví l' aygua hagués tornat.
Visca 'l xarel-lo!
visca molts anys:
qu' es medicina
de tots los mals.

II

Sant Pere no fora calvo
si quan lo van batejar
en lloch de tirarli aygua
li haguessen tirat ví al cap.
Visca 'l xarel·lo!
etc., etc.

(Para la música y 'l ball.)

PARLAT

- SER. Si ara que no ballan pogués... Layeta!
LAYE. Qué vol senyoret?
SER. Una pregunta.
LAYE. (A Manció.) Déixam dos minuts.
MANCIÓ (Ap. á Layeta.) Quí es aquest trompet?
LAYE. (Id.) Lo qui festeja ab la senyoreta de la Tecleta. Tinch que darli un recado. No te apartis.
MANCIÓ No tingas por. (Ara es la meva.) (Se aparta y quant veu que no es observat entra á la escala.)
SER. Qué hi ha, Layeta?
LAYE. Tot va com una seda.
SER. De veras?
LAYE. La senyoreta hi ve bé. D' aquí un moment baixarán. Han d' esperar que 'ls vells se 'n vajin á dormir. La seva estimada 's posará un vestit de la Tecleta y semblará tot una minyona. En quan vinga vosté la agafa com si anés á ballar y, camas ajudeume!
SER. Sí, camas ha dit! Es que las camas me fan figa. No sé si podré.
LAYE. Bó, no 'n faltaria d' altre sino que no pugués en sent l' hora.
SER. Ja faré 'l que hi sápigam. Y sino, vosté me ajudarà.
LAYE. Ah, no! aixó vosté s' ho ha de fer tot sol. Be prou que hi fet jo.
SER. Es cert.

ESCENA IV

Los mateixos, TECLA y ANGELETA vestida de minyona, per la escala

- ANGE. Tinch una por... Si 'm coneixen!
TEC. Quí vol que la conega?

- LAYE. Ja las té aquí. Acostemnos.
SER. Ay, la mare!
LAYE. (*Èsparverada.*) Ahont es?
SER. No, no vull dir aquella.
ANGE. Serafi!
SER. Ay, Angeleta meva!
ANGE. Sabs qu' es molt atrevit lo que 'm fas fer?
SER. Si 't sab greu...
ANGE. (*Ab decisió.*) No, es un dir. Ara ja hi som.
TEC. (*A Layeta.*) No creya trobarte aquí. Baixant la escala m' ha sembat sentir la porta del teu pis.
LAYE. No pot ser: si no hi ha ningú y jo fa rato que 'n soch fora.
TEC. M' hauré enganyat.
LAYE. A no ser que 'l senyor hagués vingut... Com ell te la clau... No, miratel, ara hi entra. (*D. Marcos que ha arribat per la dreta entra á la escala.*) Mal dimoni! Hauré de perdre 'l ball.
TEC. Per qué?
LAYE. No veus qu' ell me necessita? Aném á dalt. Y en Manció... Ahont es en Manció? Qué fan vostés aquí parats? Encara no son fora? (*A Serafi y Angeleta.*)
SER. Ara, ara. Aném.
ANGE. Sí, fugim. (*Surten Serafi y Angeleta, esquerra.*)

ESCENA V

Los mateixos, menos Angeleta y Serafi, després DON MARCOS, MANCIO, TOMAS, VIGILANT, SERENO.

- LAYE. Si 'l veus á n' en Manció, dígalí que me 'n hi hagut de anar.
MAR. (*Dins.*) Lladres, lladres!
LAYE. Ay, 'l senyoret!
MAR. Lladres! (*Surt D. Marcos corrent y cridant. Corredissa general. Tochs de pitos. Manció y Tomás surten escapats y atravessan la escena. Vigilant y sereno corren detrás y los agafan.*)
MAR. Agafeulos!
VIGIL. Alto!

MANCIÓ 'Ns han xarpat.
TOMÁS Adéu! Quinze días á la sombra.
LAYE. Vosaltres! Tú, Manció?
TEC. Y tú, Tomás!
MANCIÓ No te las havías tant perquè no trevallava?
M' he buscat feyna.
LAYE. Y lluhida! Brétol!
MANCIÓ Es á dir que 'ls coneixen?
LAYE. Una mica. Aquest pillo era 'l méu promés.
MAR. Molt bé. Donchs vosté ja pot buscarse casa
desd' ara.
LAYE. Pero quina culpa hi tinch jo, senyoret, de
qu' ell siga un pillo? Jo prou lo duya per
bon camí.

ESCENA VI

*Los mateixos, D.ª PRUDENCIA, LLEÓ, després
SERAFÍ, ANGELETA y MUNICIPAL*

PRUD. Lladres, lladres!
QUICO Altre vegada? Sembla que no hi haji por-
ter á n' aquesta casa.
PRUD. Pillos! M' han robat la noya. Lladres! (A
Lleó.) Pero, crida tú. No serveixes per' res.
(*Ab calma.*) Pot ser t' alarmas sense motiu.
LLEÓ Oh, quins homes! Y ab aixó 'm vaig casar?
PRU. (Ay! que bé estaria sino ho haguessis fet.)
LLEÓ Tecleta. Ahont es la noya?
PRU. Tecleta. Ahont es la noya?
TEC. Si 's pensa que jo la tinch á la butxaca! Ja
es prou gran pera anar sola.
PRU. Descarada!
MUNI. (*Duhent á Angeleta y Serafi, tot motxo.*)
Aquí están estos pájaros.
PRU. Mírala: ab aquell murri.
SER. (Ay, Serafi! Si ho contas ja farás prou.)
MUNI. *Oí los pitos y como ví que fuchian... los de-
turé.*
PRU. Ja 's pot encomaná á Dèu, vosté.
SER. (Y de tot cor.)
ANGE. Mamá, jo 'm vull casar. Perxó hem fugit.
(*A Serafi.*) Anímat, tú.
SER. Sí, volém...
PRU. (*A Lleó.*) Sens quin descaró? Qué 't sem-
bla!

- LLEÓ A mí 'm sembla molt bé; y per mí que 's casin.
- PRU. No 't dich aixó.
- LLEÓ (*Ab forsa.*) Donchs jo sí que ho dich. Un' hora ó altre haig de tenir veu y vot á casa. Y com després de la campanada, no tens més remey que casarlos; no se 'n parli més.
- PRU. Tots ho voleu? Está bé. (Ja us en faré penedir.)
- LLEÓ (Un més á dur la creu. Menos racció per mí.)
- PRU. (*A Angeleta.*) Ah, y no 'm fassis pas padrina, perque no ho seré.
- LLEÓ (Ja 'n sortirán, com ells s' hi posin.)
- ANGE. Tú Serafi y jo Angeleta, semblará que siguém al paradís.
- SER. Y que no hi faltarà la serpent, perque tot hi sigui. (*Per Prudencia.*)
- ANGE. Déixaho corre: un cop casats ja 'ns arreglarém.
- QUICO Los uns presos, los altres casats: tot es hu. Endevant las atxas!
- TEC. Segueixi 'l ball; y jo... á la taberna. (*Adelantantse al públich.*)
- LAYE. Estém sense casa
quí 'ns vol col-locar?
Qui vulga minyonas
que piqui de mans.

TELÓ

LO TEATRO REGIONAL

OBRAS PUBLICADAS

	<i>Plas.</i>
<i>L' Agulla</i> , drama, 3 actes, Pelay y Briz	2
<i>Sorlunt del ou</i> , diàlech, Ignasi Iglesias	0'25
<i>Clarís</i> , drama, 3 actes, Conrat Roure	2
<i>Lo Teatro per dins</i> , comedia, 2 actes, Frederich Soler	1'50
<i>Sant Jordi mata l' aranya</i> , comedia, 1 acte, A. Guasch Tombás	1
<i>La dona y la baylerina</i> , comedia, 1 acte, Frederich Soler	1
<i>Pintura fi de sigle</i> , 1 acte, Guasch Tombas y Dalmasés Gil	1
<i>Un' altra sogra</i> , comedia, 1 acte, Abelardo Coma	1
<i>Las Joyas de la Roser</i> , drama, 3 actes, Frederich Soler	2
<i>Tot per las donas!</i> 1 acte, Joseph M. ^a Pous	1
<i>L' esclau del ricí</i> , monòlech, Ignasi Iglesias	0'50
<i>La feyna d' en Jafá</i> , comedia, 1 acte, Ernest Soler de las Casas	1
<i>Los aucellets</i> , comedia, 3 actes, Joseph M. ^a Pous	2
<i>La mosca al nas</i> , comedia, 1 acte, Frederich Soler	1
<i>La firma d' en Rorellat</i> , comedia, 1 acte, Conrat Colomer	1
<i>La tornabona</i> , comedia, 1 acte, Juliá Carcassó	1
<i>¡¡Xerraire!!</i> Monòlech, Joaquim Montero	0'50
<i>Lo quarto dels mals endressos</i> , 1 acte, Conrat Roure	1
<i>Qui oli remena...</i> Juguet, 1 acte, Pere Reig y Fiol	1
<i>La flor de la montanya</i> , drama, 3 actes, Ramón Bordas	2
<i>Tres personas</i> , juguet, 1 acte, Abelardo Coma	0'50
<i>¡Tot per ella!</i> Comedia, 1 acte, A. Careta y Vidal	1
<i>Per contradicció</i> , comedia, 1 acte, J. Pont y Espasa	0'50
<i>La mort de Nerón</i> , tragedia, 1 acte, Victor Balaguer	0'50
<i>Un músich de regiment</i> , sarsuela, 1 acte, Joseph M. ^a Pous	1
<i>La Dama de Reus</i> , drama, 3 actes, Manuel Rocamora	2
<i>Un rey de pega</i> , monòlech lirich, 1 acte, Enrich Molina	0'50
<i>Dos companys mal aringuts</i> , joguina, 1 acte, F. Godo y V. Rahola	1
<i>La Pescateria</i> , sainete, Mirabent y Mestres	1
<i>La Casamentera</i> , joguina, 1 acte, Conrat Roure	1
<i>Las esposallas de la morta</i> , tragedia, 3 actes, Victor Balaguer	1
<i>Los gelos de la Coloma</i> , parodia, 1 acte, A. Guasch Tombas	1
<i>Un bateig á cops de punys</i> , comedia, 1 acte, Jaume Molgosa	1
<i>Una dona y un Deu</i> , comedia, 1 acte, Joseph M. ^a Pous	1
<i>Si, senyors</i> , monòlech en vers, Joseph Barbany (Pepet del carril)	0'50
<i>Lucrezia Borgia</i> , joguina, 1 acte, Francisco X. Godo	1
<i>Lo diner</i> , comedia, 3 actes, Joseph M. ^a Pous	2
<i>Lo marit de la difunta</i> , joguet, 1 acte, Francisco Figueras y Ribot	1
<i>L' ocasió fa 'l lladre</i> , proverbí, 1 acte, Conrat Roure	1
<i>Mestre Jan ó l' honra del trevall</i> , drama, 5 actes, Joseph O. Molgosa	2
<i>Lo somni de la Ignocencia</i> , sarsuela, 1 acte, C. Colomer y U. Fando	1
<i>Home á l' aygua</i> , comedia, 1 acte, Pere Reig y Fiol	0'50
<i>Lo ret de la Sila</i> , comedia, 1 acte, Frederich Soler y Hubert	1
<i>Las tres alegrias</i> , comedia, 1 acte, Joseph Maria Arnau	1
<i>¡Dorm!</i> sarsuela, 1 acte, Narcís Campmany y Joan Rius	0'50
<i>Setze jutjes...</i> sarsuela, 1 acte, Manuel Angelon y Mtre. Pujadas	1
<i>A la lluna de Valencia</i> , comedia, 2 actes, Narcís Campmany y Pahissa	1'70
<i>Als peus de roslé</i> , joguina, 1 acte, Miquel M. Palá Marquillas	1
<i>La herencia del oncle Pau</i> , comedia, 4 actes, Conrat Colomer	2
<i>Los tres toms</i> , quadre de costums, 1 acte, Narcís Campmany y Pahissa	1
<i>De teuladas en amunt</i> , sarsuela, 1 acte, Conrat Roure y Joseph Ribera	0'50
<i>La mort de Anibal</i> , tragedia, 1 acte, Victor Balaguer	1
<i>La festa del adroguer ó 'ls amors de la Layeta</i> , sainete lirich, 1 acte, Joan Manel Casademunt y Mtre. Fita	1